

"#MenToo "

#MenToo

Nu het lawaai rond #metoo enigszins aan het bedaren is, laat ik mijn stem als man ook maar eens horen. Ik ben zeer verheugd dat de #metoo actie zoveel succes heeft. Hulde aan al die dappere vrouwen! De ene vraag die me nog bezighoudt, is waarom het zolang geduurd heeft. Maar dan, uit persoonlijke ervaring weet ik ook wel wat vechten tegen de bierkaai betekent.

Dus mag ik het nu eens hebben over misbruik van vrouwen tegen mannen? Als het u verbaast dat dit bestaat, dan kent u de wereld slecht. Echter, zelf dacht ik vroeger ook, dat dit hooguit 5% kon zijn, vergeleken met geweld van mannen tegen vrouwen. Toegegeven, er is weinig literatuur over, maar het bestaat wel. Toegegeven ook dat de wapens van de vrouw vaak heel anders zijn dan die van de mannen. Kijk maar eens naar TV-series over echt gebeurde moordzaken, zoals die vooral in de VS gemaakt worden. Nu ben ik inmiddels van mening dat de verhouding gewoon 50-50 is.

Laat ik maar meteen stellen dat mijn vrouw (thans ex-vrouw) mij wilde vermoorden. Zij begon met psychologische aanvallen. Zo stelde ze bijvoorbeeld dat ik vreemd ging; niet met één bepaalde vrouw, maar haar lijst omvatte uiteindelijk 36 namen. Allemaal eerbare vrouwen uit onze sociale omgeving. En als ik nu maar enige aanleiding had gegeven! Nee, hoor, geen enkel slippertje, geen enkel geheim kusje, helemaal niets. Logisch, want ik hield zielsveel van mijn vrouw. Hoe verdedig je jezelf tegen zulke aantijgingen? Praktisch onmogelijk. Ik ontkende uiteraard, maar dat maakte geen enkele indruk. Toen vroeg ik om bewijs en waar ik dit aan verdiend had. Totaal geen antwoord. De vrouw draaide zich dan om op haar naaldhakken en liep weg.

Het werd alleen maar erger. Op een gegeven moment werd het gevaarlijk. Ze dreigde me te vermoorden. Dat zei ze heel expliciet. Niet één keer, maar vele malen. Voor het goede begrip; dit gebeurde meestal 's nachts rond 3 uur en het moet ook vermeld worden dat inmiddels de kinderen elders woonden. Ik was de enige die haar geschreeuw hoorde. Het moordwapen? Heel simpel! Het uitbeenmes uit de keukenla. Inderdaad een zeer effectief wapen. Geplaatst tussen de ribben is er slechts geringe druk voor nodig om een dodelijke doorboring te bewerkstelligen. Ideaal voor een kleine vrouw tegen een grote man. Dit dreigen gebeurde over een periode van ettelijke maanden. Ik sliep toen met een deken strak tussen mijn handen en tenen geklemd, in de hoop dat ik die over haar heen zou kunnen werpen als het fatale moment daar was.

Waarom nam ik geen maatregelen? Angst, schaamte en nog zo wat. De huisdokter? Als die het verhaal zou horen, zou hij terstond voor de deur staan met een ambulance en een paar sterke broeders. Dat wilde ik niet. Niet voor haar en niet voor de kinderen. Haar dan maar laten steken? Nou, dan ging ze gewis naar de gevangenis. Dat wilde ik ook niet. Kinderen of familie? Die zouden het zeker niet willen geloven. Uiteindelijk werd het een scheiding. Ik zei niets, maar vertrok. Uit angst, en uit schaamte en zelf-verwijten dat ik het niet had kunnen voorkomen. Mijn hele wereld keerde zich unaniem tegen mij. Ik was schuldig aan alles, maar ik wist van niks. Ze heeft me nooit ook maar iets concreets verweten. Behalve dan die seksuele escapades die nooit gebeurd waren. Maar daarover zweeg ze wijselijk tegenover de buitenwereld. Alleen maar vage algemeenheden zoals: "Je hebt mijn leven kapot gemaakt". O ja, en hoe deed ik dat dan? Geen antwoord. In diepe depressie (ook dat nog) verliet ik huis en haard, alleen maar om daarna achtervolgd te worden door deze ex, die mij letterlijk arm stal. Ik dacht nog van: "Pak het maar

allemaal, want ik overleef dit toch niet. Een griepje en ik ben weg”.

Waarom verzette ik me niet duidelijker? Valse schaamte dus plus het gevoel dat het er allemaal niets meer om deed. Mijn huwelijk was onherstelbaar stuk. Ik had 40 jaar gezwoegd om mijn geliefde te behoeden voor zelfdestructie. Daarin had ik gefaald en ze had mij in haar val meegesleurd. En dan was er het besef dat toch niemand mij zou geloven. Dat bleek ook tien jaar later. Ik had het zowaar overleefd en ik zocht wat begrip. Ik schreef een soort verslag, dat ik rondstuurde naar kinderen, familie en vrienden. Toen brak de beer pas echt los. Plotseling was ik een oplichter, leugenaar en fantast. Niemand die moeite deed mijn verhaal te verifiëren. Dat had gemakkelijk gekund. Neen, men viel onmiddellijk en unaniem in een lasterpatroon. Begrijp dat maar eens!

Intussen had ik wel hulp gezocht. Bij professionele mensen maar ook door zelfstudie. Ik begrijp nu meer van psychotische aandoeningen, maar ook van vrijwillig menselijk gedrag ingegeven door angst bijvoorbeeld. Mijn eigen angsten maar ook die van mijn omgeving. Stel nou eens hun gevoelens voor, als ik (als papa of vriend of familielid) echt gelijk zou blijken te hebben!!

Ik schrijf dit nu in de hoop dat u de parallellen ziet met vele #metoo verhalen en waarom die nu pas naar voren kwamen. Denk eens aan die jongetjes die misbruikt werden door paters en broeders in internaten. Daar werd ook decennialang over gezwegen. Nu komen soortgelijke verhalen pas los van andere groeperingen zoals sportclubs en de wereld der Schone Kunsten. En natuurlijk uit de wereld van man-vrouw relaties.

Ik doe nu een oproep aan al die mannen die door hun partners misbruikt werden of worden, hetzij door fysiek geweld of door psychologische oorlogvoering. Nu is het moment er, om naar voren te komen.

Schrijf naar deze krant of naar mij (du4ro8@kpnmail.nl) of naar mijn twitter adres @nostalgiapublis, of lees eerst maar eens mijn roman “Brabantse Tranen”. Voor meer informatie over mijzelf en mijn publicaties zie ook www.nostalgiapublishing.nl

#MenToo p/a Auguste van der Molenschot

(Nom-de-plume doch echte naam bekend bij de redactie)

© februari 2018, Auguste van der Molenschot, BasicPublishing.nl